

SLADKÝ ŽIVOT

Emmy Graysonová
Šéf málokdy
odpouští

EMMY GRAYSONOVÁ

ŠÉF MÁLOKDY
ODPOUŠTÍ

PŘEKLAD

ANNA MAŠKOVÁ

Milá čtenářko,

nejspíše se shodneme na tom, že příběhy, s nimiž za Vámi každý měsíc přicházím, jsou nejen o lásce – ta je samozřejmě hlavní –, ale obecně o vztazích. A šestice příběhů, jež si můžete tento měsíc přečíst v edicích Sladký život a Sladký život Duo, je o celém komplexu velmi složitých vztahů, zjednodušeně ale hlavně o odpovědnosti. Hrdinové – muži i ženy – jsou v nějakou etapu svého života vystaveni nutnosti odpovědnosti čelit. Buď jí bylo málo – to když vyrůstali v prostředí, kdy ti, již se o ně měli starat – rodiče, prarodiče – nebyli s to tomuto závazku dostát, nebo je jí moc. To v případě, že jsou oni sami dohnáni k tomu, aby za někoho odpovědnost přejali. A vezmou to tak vážně, že ty, které by měli milovat, svazují a neumožňují jim nadechnout se. A pokud Vás někdo svírá v dlani tak pevně, že nemůžete roztáhnout křídla, nejspíš Vám to jako projev lásky nepřijde. Avšak z jejich pohledu to láska je.

A tak bychom se měli naučit, že toho, koho, milujeme, nesmíme omezovat. A že to, když mu nabídneme svobodu, je největším projevem lásky!

S láskou

Váš Harlequin

Emmy Graysonová

**ŠÉF MÁLOKDY
ODPOUŠTÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Cinderella Hired for His Revenge

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Anna Mašková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Emmy Grayson
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-343-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-344-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-345-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Alexandra Mossová se dívala z okna na Central Park a vychutnávala si první známky jara: jasně zelenou trávu, růžové třešňové květy, chodníky přeplněné běžci, cyklisty a rodinami na procházce. Zima letos pevně a zlomyslně držela v chladném sevření New York až do samého konce března. Ale pak už konečně slunce začalo prorážet šedivé mraky a minulý týden konečně dorazilo jaro v celé své jásající a barevné kráse.

Alexandřiny prsty pevně sevřely černé kožené portfolio. Jaro přišlo právě včas, aby ji zachránilo, než bude zatlučen poslední hřebík do její podnikatelské rakve. Majitel jejího obchůdku v SoHo¹ jí shodou okolností zvýšil nájem v týž den, kdy se její nejvýznamnější klientka, nevěsta, jejíž matka byla televizní hvězdou, rozhodla zrušit ohromující objednávku květin a místo velké a nákladné svatby se stovkami hostů naopak uspořádat pouze skromný obřad. Pro Alexandru to byla tak závažná finanční rána, že musela propustit svou zaměstnankyni Sylvii a pracovat od úsvitu do

---

¹ Bohémská část Manhattanu. Název je vlastně zkratka, která znamená South of Houston (Street), tedy „jižně od Houstonské ulice“, a má se psát takto. Občas se ale objevuje i nesprávný zápis v podobě Soho (nezaměňovat ovšem s londýnskou „zločineckou“ čtvrtí stejného názvu). Poznámka redaktora.

západu slunce, aby stihla všechno zařídit – sledovat online objednávky, spravovat sociální média a dohlížet samozřejmě i na všechno ostatní, co patřilo k vedení obchodu s květinami v tak velkém městě jako je New York.

Ze zrušené zakázky jí sice zůstala záloha ve výši tisíc dolarů, ale o zbývajících devět tisíc přišla, stejně jako o příležitost dokázat, že je její květinářská a floristická společnost The Flower Bell schopna zvládnout i ty nejnáročnější a nejexkluzivnější akce.

S těmito ponurými myšlenkami se odvrátila od vysokých oken a otočila se k prázdnému a osamocnému mahagonovému konferenčnímu stolu. Zatím zde nestály žádné židle ani jiný nábytek. Nově založená a čím dál známější firma Pearson Group se prý totiž právě přestěhovala do nových kanceláří ve čtyřicátého šestém patře Carlsonu, exkluzivní budovy, která pronajímala kanceláře především úspěšným reklamním agenturám a finančním institucím.

Když jí její kamarádka Pamela, manažerka luxusní cateringové společnosti, poradila, aby se pokusila získat zakázky na dodání veškerých běžných i slavnostních květinových výzdob u velkých firem, Alexandra dost dlouho váhala. Na stáži na vysoké škole sice již dělala nějakou práci pro větší obchodní společnosti, ale když plánovala budoucnost své firmy, představovala si spíše květinovou výzdobu svateb a dětských a narozeninových oslav. Ale pak se to rozhodla přece jen zkusit. Pamela jí mezi čtyřma očima předala seznam společností, pro které zajišťovala catering na nadcházející akce.

První věc, kterou Alexandra udělala, bylo, že v něm hledala nějaká známá jména. Bylo to už sedm let, co se její otec David Waldsworth dostal do vězení poté, co se zhroutila jeho pyramidová hra. Většina z obětí

jeho finančních podvodů byli dělníci a rodiny ze střední třídy. Média toho využila k tomu, aby veřejně pranýřovala nejen jejího otce, ale i celou jeho rodinu frázemi typu: „Musela o tom přece vědět i celá rodina!“ Útoky novinářů ji během soudního procesu sužovaly, ať šla kamkoliv. Po soudním stání si začala kupovat levné oblečení v second handech a nedokázala se smířit s myšlenkou, že její hedvábné halenky a pouzdrové šaty byly pořízeny z úspor vojenského veterána nebo ze skrovného důchodového spoření nějaké důvěřivé babičky. Většina majetku její rodiny, včetně penthousu, soukromého letadla, domu v Hamptons a přímořského sídla na Martha's Vineyard, byla prodána a výtěžek byl převeden do nově založeného fondu pro odškodnění obětí. Fond, kterému i po prodeji veškerého majetku chybělo několik set milionů do částky, již její otec zpronevěřil.

Její nevlastní matka při prodeji veškerého majetku žalostně plakala, ale Alexandra si oddechla úlevou. Byla vděčná za to, že zmizely připomínky otcových podvodů.

Avšak nyní, po devíti letech budování nového života, se opět ocitla na pokraji zkázy a hrozilo jí, že o všechno přijde.

To nedopustím, řekla si pevně a zhluboka se nadechla. *Dostanu se z toho. Získám další výhodnou smlouvu a The Flower Bell bude úspěšný.*

Když se blížila k firmě Pearson Group, cítila čím dál větší nervozitu.

Většina lidí ve vyšších kruzích si ten skandál dosud velmi dobře pamatovala. Pamela se však zmínila o tom, že generální ředitel této nové společnosti se do New Yorku přestěhoval teprve nedávno, a to z Los Angeles, takže se to Alexandra rozhodla alespoň zkusit. Nejhorší, co by se jí mohlo stát, bylo, že by

ji vyvedla ochranka. A v nejlepším případě by mohla naopak uzavřít dostatečně velkou smlouvu na to, aby zachránila svůj podnik a dostala šanci ukázat lidem v New Yorku, čeho je schopná, než zjistí, kdo je její otec, a odepíšou ji.

Něco takového se jí v minulosti stalo již mnohokrát. Dokonce i v době, kdy hledala vhodné prostory pro svoje květinářství. Tehdy měla už několik měsíců vyhlídnuté naprosto úžasné místo, rohový obchůdek poblíž knihkupectví její budoucí švagrové. A tak šetřila v naději, že bude tento prostor k pronájmu v době, kdy bude připravena otevřít vlastní obchod.

A nějakým zázrakem bylo to místo opravdu najednou volné. Dokud ovšem realitní makléřka nezjistila, kdo je její otec, a plna nenávisti Alexandře nesdělila, že její vlastní otec přišel o své celoživotní úspory právě investováním do fondu Waldsworth.

Alexandra rychle potlačila vlnu hanby, která se přes ni převalila pokaždé, když si vzpomněla na makléřčin výraz plný naprostého odporu a nekompromisní gesto, jímž ukázala na dveře.

Nechtěla však před obchodním jednáním zvyšovat svou nervozitu, a tak se místo podobných myšlenek raději soustředila na květinové aranžmá, které si s sebou přinesla.

Pamelin seznam nadcházejících akcí pro Pearson Group zahrnoval brunch v Newyorské veřejné knihovně, několik velkých hostin na soukromé adrese v Hamptons a formální recepci v Metropolitním muzeu umění.

„Podle toho, co jsem slyšela, pořádá tato firma nákladné hostiny a společenské akce proto, aby si postupně získala ty nejbohatší klienty,“ řekla Pamela, když spolu šly do kavárny. „Zvláštní ale je, že se toho zatím o této firmě moc neví. Chová se dost záhadně, ale prý

už připravuje velké odhalení a tahle její tajemná taktika podle všeho zabírá. Mluví se o ní snad všude a pozvánky, které společnost rozesílá na své nadcházející akce, patří ve městě aktuálně mezi nejžádanější.“

Alexandra se na této schůzce rozhodla prezentovat návrh aranžmá na první akci, na brunch. Design květinové výzdoby, který vytvořila, byl nižšího rozložitého typu a obsahoval bílé růže spolu s levandulově zbarveným yzopem, díky čemuž kombinoval eleganci s jemnými barvami jara. Nešlo o žádnou přehnaně nazdobenou květinovou dekoraci, jež by odváděla pozornost od důležitého hovoru, zároveň však byla natolik jedinečná, aby bylo zřejmé, že společnost Pearson Group je jak tradiční a solidní, tak i moderní a inovativní.

Alexandra zvedla ruku a přejela prstem po sametovém lístku růže. Jemná, hedvábná textura v ní probudila vzpomínku plnou vůní fialek a cedru. Přivřela oči a v duchu viděla jeho tvář jen pár centimetrů od své. Jeho plné rty se přibližovaly k jejím.

„Chceš to?“ zeptal se a jeho ochraptělý hlas prozrazoval touhu. Ale stále se držel zpátky, protože na ni nechtěl tlačit, nechtěl jí ublížit.

I proto ho tolik milovala. Naklonila se, políbila ho a opřela se svými nahými boky o jeho...

Než se mohla dál ponořit do vzpomínek, otevřela oči a rychle odtrhla ruku od růže. V září ji bude od oněch chvil dělit již celých devět let. Obvykle se jí myšlenky na něj dařilo úspěšně potlačit, ale dnes...

To asi kvůli těm růžím...

Než stihla provést něco hloupého, jako třeba vytrhnout růže z aranžmá a hodit je do koše, otevřely se dveře do konferenční místnosti. Ve dveřích stála štíhlá žena v černé úzké sukni a červené hedvábné halence. Předtím ji táž žena uvedla do konferenční místnosti. Stříbřité blond vlasy jí ve vlnách volně padaly na

ramena, kolem obličejů je však měla dokonale zastřižené. Alexandra si nervózně zastrčila za ucho zbloudilou hnědou kudrlinu. Kdysi si nechávala vlasy zesvětlovat, ale v současné době to bylo nad její rozpočet.

Bylo jí však jasné, že se měla trochu víc upravit, než přišla neohlášeně do tak luxusní budovy, jakou byl Carlson, a troufale požádala o rozhovor s eventovou manažerkou nově založené společnosti Pearson Group. Na webových stránkách společnosti bylo uvedeno datum oficiálního zahájení činnosti za dva týdny, přičemž zainteresovaným stranám se doporučovalo, aby kontaktovaly Jessiku Elliottovou, asistentku výkonného ředitele. Naštěstí však Pamela při plánování akcí spolupracovala přímo s eventovou manažerkou Pearson Group Laurou Jonesovou, a tak se u ní ohlásila i Alexandra.

Sevřelo se jí hrdlo. Měla věnovat více pozornosti svému šatníku a pořídít si pár značkových kousků, aby se pak na podobných jednáních cítila mnohem lépe.

„Pan generální ředitel na vás má teď chvilku času.“

Srdce jí leknutím poskočilo a v ústech měla najednou úplně sucho.

„Pan ředitel?“

„Ano.“

„Myslela jsem, že budu jednat s paní Jonesovou?“

Jessica mírně přimhouřila oči. „Jste domluvená přímo s paní Jonesovou?“

Ne. Po všech mailech, telefonních hovorech a pokusech o rezervaci osobních schůzek s manažery ostatních společností z Pamelina seznamu se tentokrát Alexandra rozhodla jít do Pearson Group rovnou osobně a ukázat paní Lauře Jonesové, co umí. Je lepší udělat poslední pokus a ukončit svoje podnikání s vědomím, že do toho dala vše než pořád přemýšlet, co by se stalo, kdyby...

Ovšem nepředpokládala, že bude muset svou prezentaci předvést přímo tajemnému generálnímu řediteli!

„Domnívala jsem se, že když je paní Jonesová eventovou manažerkou, tak že –“

„Většina našich zaměstnanců je tento týden na firemním školení v Šanghaji.“

„Aha, dobře, děkuji. Je to od pana ředitele velice laskavé, že si na mě udělal čas.“

Dokonale vytvarované obočí vylétlo vzhůru a přes Jessičin obličej přeletěl výraz pobavení. „Nejde o laskavost. Vzbudila jste jeho zájem.“

„Doufám, že v dobrém.“

„To se ještě uvidí. Má na vás pět minut, a to přesně od této chvíle, ani o vteřinu více. Následujte mě, slečno Mossová.“

Alexandra si zastrčila portfolio pod loket, zvedla aranžmá a následovala asistentku.

Bezva, tady ses dostala za první den dál než jinde za celý týden. Teď to nesmíš vzdát.

Její nervozita dosáhla vrcholu, když Jessica zahnula za roh a zastavila se před dvoukřídlými mahagonovými dveřmi, vyleštěnými k dokonalosti. Bylo možné, aby něčí srdce tlouklo zběsilou rychlostí, aniž by onen člověk omdlel? Celá budoucnost její společnosti se teď bude odvíjet od toho, jak dopadne tahle schůzka.

„Můžete jít rovnou dovnitř, očekává vás.“

„Dobře. Děkuji. A jak se jmenuje?“

„To vám řekne sám.“

Alexandra překvapeně zamrkala.

Jessica na ni ještě jednou téměř lítostivě pohlédla, pak se otočila a vracela se zpět do chodby. Její jehlové podpatky zlověstně ťukaly o podlahu.

Alexandra zkoumavě pohlédla na dveře. Za dvacet let, kdy byla obecně známá ještě jako Alexandra

Waldsworthová, potkala spoustu výstředních a egoistických milionářů. Muž, který na ni čekal za naleštěnými dveřmi, byl sice určitě opojen svou mocí, ale jinak to byl člověk jako každý jiný.

Ovšem ani tato myšlenka nerozptýlila napětí, které ji pevně jako svěrák svíralo hrdlo, když se konečně odhodlala zaklepat na dveře.

„Dále.“

Bylo slyšet tlumený hluboký hlas s téměř neznatelným přízvukem. Zněl skoro jako...

Soustřed se!

Vybavila si vzpomínku, která ji po celá ta léta nutila vynaložit maximální úsilí k dosažení úspěchu: její otec se na ni ve své oranžové vězeňské uniformě zamračene díval zpoza skla návštěvní místnosti a když o chvíli později vstala a odcházela, vykřikl za ní poslední urážku: *Nikdy z tebe nic pořádného nebude! Beze mě jsi úplná nula!*

Chtěl jí tím přimět, aby se otočila a připlazila k němu zpátky. Ale dosáhl pravého opaku. Vzepřela se mu a tím přetrhla pouta, jimiž otec ovládal jejího ducha, takže odcházela s nezlomným předsevzetím, že mu dokáže, jak velmi se v ní spletl.

To, že k onomu osvobození jejího ducha došlo až zhruba rok poté, co ublížila milovanému muži, jí sice způsobilo další bolest, ale čas již samozřejmě otupil její hroty. Přesto ji sem a tam velmi intenzivně cítila.

Mysli na budoucnost! Teď se musíš soustředit!

Narovnala ramena a zvedla bradu. Bez ohledu na to, co se stane v příštích pěti minutách, bude moci odejít se vztyčenou hlavou, protože bude vědět, že pro tuto zakázku udělala maximum.

Otevřela dveře a na tváři vykouzila příjemný úsměv.

„Dobré ráno. Děkuji, že jste se mě rozhodl přijmout...“

Pak ale náhle oněměla a roztrásla se jí kolena. Několikrát zamrkala v naději, že to, co vidí, není pravda. Že to je jen nějaká představa.

Ale obraz před jejíma očima zůstával stejný. Za jedním z největších psacích stolů, jaké kdy viděla, seděl vysoký muž s širokými rameny, v černém obleku od Armaniho a červené kravatě. Jeho tvář se během let změnila, ale ostře řezaná brada a dlouhá elegantní linie nosu mu zůstala. Vlasy měl po stranách ostříhané nakrátko, nahoře ale byly ponechány delší, sčesané na stranu a upravené tak dokonale, že se ani jeden jediný vlásek neopovážil pohnout ze svého přísně určeného místa. Muž se pohodlně opřel o záda křesla a upřel na ni své jantarové oči, bystré a zaostřené jen na ni s tak chladnou intenzitou, že to v ní vyvolávalo pocit, jako by ji zkoumal pod mikroskopem.

„Alexandra Waldsworthová...“

Syté zbarvení jeho hlasu v ní zažehlo vroucí teplo, přesto, že každá slabika jejího jména byla vyslovena s ledovým pohrdáním.

Pohlédla na perfektně uspořádaný stůl z černého ořechového dřeva zdobený skleněným lemováním a uprostřed jeho lesklé plochy spatřila svou firemní vizitku. Snažila se potlačit vzrůstající nevolnost.

Pohlédla na něj a znervózněla ještě víc, když se setkala s jeho shovívavým pohledem. Proč souhlasil, že se s ní sejde, místo toho, aby řekl Jessice, aby ji vyhodila? Nebo aby dokonce zavolala policii, která by ji odsud vyvedla? Možná jí ovšem to, aby se už nikdy neopovážila vkročit do nablýskaných prostor skupiny Pearson, hodlal říci osobně?

„Teď jsem Mossová,“ odpověděla, hrdá na to, že se jí to podařilo říci úplně klidným hlasem.

Zvedl obočí. „Vzala jste si snad jednoho ze svých bohatých nápadníků?“

„Ne. Je to rodné jméno mé matky. Jméno Waldsworth jsem přestala používat už před několika lety.“

„Pokud vím, tak jste chodila se synem nějakého ropného magnáta.“ Jeho rty se zkroutily v úšklebku, který ji málem přinutil rychle couvnout ke dveřím. „Jmenoval se podobně jako nějaká značka auta, nebo se snad pletu?“

„Royce,“ odpověděla stručně Alexandra, aniž by se pouštěla do vysvětlování, že začala s Roycem chodit na popud otce, a když ji chtěl políbit, připomínal spíš nadšené štěně než přitažlivého potenciálního milence.

„Nevyšlo vám to?“

„Ne.“ Ukázala na neuvěřitelný výhled na panorama města. „Vidím, že se ti daří přímo skvěle, Grante. Gratuluji.“

„Pane Santosi,“ opravil ji. „Jsem předseda, generální ředitel a zakladatel Pearson Group.“ Pak pohlédl na květiny, které svírala oběma rukama, a nadzvedl obočí. „Zatímco vy teď používáte falešné jméno a prodáváte květiny.“ Koutkem úst se pousmál. „Zvláštní, jak život zamíchal našimi osudy.“

Ta slova zněla krutě, ale nemohla mu je ani v nejmenším zazlívát, jeho opovržení si beze zbytku zasloužila. Tehdy ji tolik miloval, podporoval i povzbuzoval a co udělala ona? Podlehla síle otcova hněvu, aniž by se alespoň trochu zastala milovaného muže.

Muže, který poté očividně krácel od úspěchu k úspěchu. Okna od podlahy až ke stropu na jedné straně místnosti poskytovala další působivý výhled na Central Park a panorama města. Stěny za Grantovým stolem byly lemovány černými masivními knihovnami, na jejichž policích byly srovnány knihy o financích, politice a historii spolu s vkusně umístěnými sochami a cenami, jež byly občas vystřídány fotografiemi Granta s nějakými důležitě vypadajícími lidmi. Kolem

skleněného konferenčního stolku u oken stály luxusní kožené židle.

„Omlouvám se, pane Santosi. Kdybych věděla, že to vy jste ředitelem Pearson Group, neobtěžovala bych vás.“ Vykročila směrem k němu a položila květinové aranžmá na jeho stůl. „Přijměte prosím tyto květiny spolu s mojí upřímnou omluvou za vyrušení. Cestu ven znám, děkuji.“

Otočila se a odcházela, stejně jako tehdy, když ho viděla naposledy. V obou případech, tehdy i dnes, jí v očích pálily horké slzy. V obou případech měla pocit, jako by jí pukalo srdce.

Ruku už měla na klíce, když zazněl jeho hlas.

„Máte ještě dvě minuty, slečno Mossová.“

Prsty pevně stiskla chladný kov a z posledních sil se přinutila otočit a znovu mu čelit.

„Prosím?“

Ukázal na květinovou výzdobu. „Řekl jsem slečně Elliottové, že mám na vás pět minut. Takže vám zbývají ještě celé dvě minuty na to, abyste se mi pokusila prodat to, kvůli čemu jste sem přišla.“ Když se podíval na yzop, pohrdavě přimhouřil oči. „Zřejmě hledáte někoho, kdo by chtěl investovat do farmy s lučným kvítím?“

Vztek, který v ní svou poznámkou vyvolal, kupodivu zklidnil její předchozí emoce. Jedinou jistotou celého jejího života byly květiny. Za těch několik drahocenných let, které jí bylo dopřáno prožít se svou matkou, než zemřela na rakovinu, se Amelii Waldsworthové podařilo do srdce své dcery vštípit hlubokou a trvalou lásku ke květinám. A to jak k původním, divoce rostoucím rostlinám z lesů kolem rodného domu její matky na severu státu New York, tak i k ušlechtilým barevným květům ze skleníku a zahrady, které už v dětství uměla vázat do překrásných kytic plných symboliky. Její raný život byl tak plný květin.